

rende tidspunkt finder grundlag for at påbegynde sådanne overvejelser i relation til voldtægtssager.

Udvalget anfører imidlertid, at spørgsmål om anvendelse af tidssvarende teknisk udstyr også gør sig gældende på andre punkter, f.eks. om anvendelse af audiovisuelt udstyr i forbindelse med beslutninger efter retsplejelovens § 848, stk. 1, om, at tiltalte skal forlade retslokalet under forurettedes afhøring. Udvalget finder, at der allerede med de gældende regler er et behov for medhørsudstyr ved alle retter. Udvalget begrundet dette med, at det referat, som retsformanden udarbejder efter retsplejelovens § 848, stk. 8, aldrig vil kunne være helt lige så dækkende som den fulde forklaring.

Strafferetsplejeudvalget anfører, at man mere generelt vil komme ind på spørgsmålet om anvendelse af sådant udstyr i retten i forbindelse med udvalgets kommissorium om protokollering.

Der henvises nærmere til betænkningens side 81.

3.4.3.2. Retsplejelovens § 185, stk. 2, om bevisførelse om forurettedes tidligere seksuelle adfærd i visse sædelighedssager.

Det fremgår af Strafferetsplejeudvalgets undersøgelse, at retsplejelovens § 185, stk. 2, om bevisførelse om forurettedes tidligere seksuelle adfærd i praksis anvendes yderst restriktivt.

Udvalget har overvejet folketings beslutningens pkt. 2, hvori der anbefales en overvågning af domstolens fortolkning og praktiske anvendelse af § 185, stk. 2, med henblik på en eventuel senere opstramning af loven.

Udvalget bemærker hertil bl.a., at det kan være tvivlsomt, om en sådan ordning vil kunne bibringe væsentlig ny viden om anvendelsen af § 185 i praksis. For det første vil der efter udvalgets opfattelse formentlig være tale om meget få tilfælde, og for det andet vil en afgørelse om, i hvilket omfang der kan ske bevisførelse om et voldtægtsoffers tidligere seksuelle adfærd, være baseret på en meget konkret vurdering, hvor mange af sagens øvrige momenter spiller ind. En indberetningsordning vil i øvrigt af praktiske grunde kun kunne omfatte udtrykkelige afgørelser, hvor retten typisk ved kendelse i tilfælde af tvist mellem parterne træffer afgørelse om, hvorvidt et bestemt vidne kan føres eller et bestemt spørgsmål stilles.

Udvalget finder imidlertid, at der må lægges afgørende vægt på den særlige interesse, som er knyttet til reglerne om voldtægtsofre, og som er kommet til udtryk gennem folketings beslutningen. Udvalget foreslår på den baggrund, at der i tilknytning til gennemførelse af udvalgets forslag iværksættes en indberet-

ningsordning for afgørelser i kendelser og eventuelt domme gennem en tre-årig periode. Ordningen foreslås gennemført ved, at Rigsadvokaten foreskriver en indberetningspligt for anklagemyndigheden og efter udløb af perioden afgiver en redegørelse om erfaringerne.

Efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse vil indberetningsordningen ikke generelt kunne belyse anvendelsen af § 185 i tilfælde, hvor det ikke drejer sig om en nærmere angivet bevisførelse, men om enkelte spørgsmål til personer, der i øvrigt afhøres, herunder forurettede selv og tiltalte. Udvalget anfører, at man i relation til sådanne spørgsmål må være opmærksom på, at der kan være tale om glidende overgange mellem spørgsmål, der klart falder under § 185, stk. 2, og spørgsmål, der falder udenfor, ligesom situationen kan være ret forskellig afhængig af sagens art, herunder om der er tale om overfalds-, kontakt- eller samlivsvoldtægt.

Strafferetsplejeudvalget finder, at problemet om rækkevidden af retsplejelovens § 185 i sådanne tilfælde bedst løses gennem dommerens retsledelse. Det sikre udgangspunkt vil efter udvalgets opfattelse være, at der ikke kan ske bevisførelse vedrørende et voldtægtsoffers tidligere seksuelle adfærd, idet det klart fremgår af § 185, stk. 2, og dens forarbejder, at bestemmelsen skal anvendes restriktivt.

Strafferetsplejeudvalget har ligeledes overvejet, om der bør indføres en pligt for dommeren til at indskærpe indholdet af § 185, stk. 2.

Efter udvalgets opfattelse er anvendelsen af retsplejelovens § 185, stk. 2, som nævnt i høj grad et spørgsmål om konkret retsledelse i den enkelte sag. Udvalget anfører, at der kan være tilfælde, hvor det er nærliggende for retten at indskærpe bestemmelsen, men at der dog også kan være talrige tilfælde, hvor det vil fremstå som helt overflødig eller måske malplaceret. Udvalget finder på den baggrund, at det bør være op til den enkelte dommer ud fra en konkret vurdering at afgøre, hvorvidt der er behov for at indskærpe bestemmelsen ved sagens begyndelse eller eventuelt på et andet tidspunkt.

Endelig har Strafferetsplejeudvalget overvejet spørgsmålet vedrørende bistandsadvokatens rolle i relation til retsplejelovens § 185, stk. 2. Det er antaget i praksis, jf. pkt. 3.4.1.6. ovenfor, at bistandsadvokaten ikke skal inddrages i en afgørelse om anvendelse af § 185, stk. 1, om bevisførelse om, hvorvidt et vidne er tidligere straffet. Efter afgørelsens begrundelse vil det samme være gældende med hensyn til § 185, stk. 2. Udvalget finder det imidlertid ud fra hensynet til den forurettede ikke, at afgørelser efter § 185, stk. 2, i de